להרוג את האלימות

איש ששמו פנחס דגן שלח לי מיכתב ובו הוא מבקש ממני לפרסם בעיתון שהוא הוציא לשוק חולצת טריקו שעליה כתוב „הקץ לאלימות". הוא מקווה שאם עם ישראל ילבש את החולצות שלו יקרו לו משהו (לעם ישראל) בכיוון של חוסר־אלימות. הוא מספר לי במיכתבו שחולצה כזאת הוא כבר שלח לנשיא־המדינה וגם לראש־הממשלה, והנה באמת שמתי לב שהשבוע הם לא היו אלימים במיוחד, שני האדונים המכובדים. אולי זה באמת עוזר?

מר דגן, אפילו אני מוכנה ללבוש חולצה כזאת, כדי להראות שאני רצינית בעניין, אבל רק בתנאי שהחולצה היא נגד אלימות פיסית ולא נגד אלימות מילולית. אי־אפשר לקחת לנו את כל התענוגות בבת אחת.

פירסמתי את הקטע הזה כי אמרו לי שזה חשוב. באמת צריך להרוג את האלימות כשהיא עוד קטנה.

מי שילם מי לא?

פינת לב"י

רוני מילוא,
העברת כבר ללב"י את מיליון השקלים המובטחים.

רעיון

שימחה רבה, שימחה רבה, אביב הגיע פסח בא. איך אני יודעת? כי כבר נפלתי על צינור־מים בגינה של חברה שלי. כל שנה אני נופלת לפחות חמש פעמים על צינורות בגינות ועל מירפסות. כל אחד שמגדל שניים־שלושה גרניומים מרגיש צורך לקנות מייד איזה צינור־השקייה רציני ולזרוק אותו לתוך הגינה שלו בצורה נון־שלאנטית.

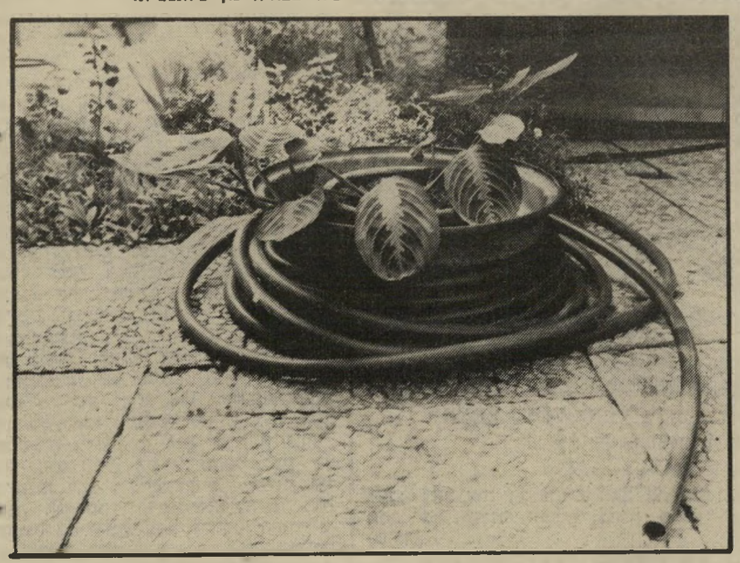

הסיכוי היחידי שאני אמשיך לבקר חברים שיש להם גינות זה שהם יעשו לצינור שלהם מה שידידתי אלינוער רבין עשתה. לקחה ג'אנט של מכונית, תקעה לתוכו עציץ וגילגלה את הצינור מסביבו. תיראו איזה יופי!

לאכול את הצלחת

בצער רב אני חייבת להודות שזו לא המצאה שלי. ראיתי את זה כשאכלתי ארוחת־צהריים במלון קרלטון בתל־אביב, ובשבוע פסח אני בטוחה שתוכלו לעשות בזה שימוש יוצא מהכלל, כלומר תוכלו לסחוט מחמאות אדירות מהאורחים שהז־

מנתם לארוחה חגיגית. אתם גם לא מוכרחים להודות שלא אתם המצאתם את זה.

העניין הוא פשוט. לוקחים תפוח־אדמה גדול מאוד. חותכים לו את הראש, כלומר פחות משליש התפוח יורד, כדי שישמש אחר־כך מיכסה. בתוך החלק הגדול של התפוח חופרים חור גדול מאוד, עד שהתפוח ניראה כמו קערית מרק. אז לוקחים את שני החלקים ומכניסים אותם לתנור אפיה עד שיוצא תפוח אפוי (אם אופים אותו בתוך נייר כסף זה לוקח בערך 30 דקות.)

בינתיים מבשלים מרק. אפשר כל מרק, אבל הכי מתאים זה לעשות מרק תפוחי־אדמה. כשהכל מוכן, יוצקים את המרק לתוך החור הגדול של התפוח האפוי, מכסים במיכסה של התפוח האפוי ומגישים.

על זה אפשר להגיד: האוכל היה כל־כך טעים שאכלתי גם את הצלחת.

תהיה בריא, אבא!

היום אספר על אבא שלי. אבא שלי, כנראה בגלל הגנים שאני העברתי לו, לוקח את החיים בדיוק כמו שמגיע להם, כלומר בצחוק. הדברים היחידים שאבא שלי לוקח ברצינות ומתייחס אליהם בכבוד זה האדונים הנכבדים באך, בטהובן, מוצרט, צ'ייקובסקי, ברהמס, ראוול ועוד כמה מהחבר'ה האלה, ומאחר שכל האדונים המוזכרים מסתובבים אצלו על הפסיפון הפרטי כמעט 20 שעות ביום, אין לו, לאבא שלי, תלונות מהחיים.

בשבוע שעבר קיבל אבא שלי התקף־לב ובמקום לבדוק אם ביטלו במיקרה איזה קונצרט של הפילהרמונית, בדקו לו אלקטרו־קרדיאוגרם. שמו אותו במיטה נקיה בבית־חולים ליד כל מיני אנשים שמתלוננים. רק מזה בן־אדם כמו אבא שלי יכול למות. אבל הוא יצא מזה.

ואז התחילו לבוא אליו המבקרים. כל החברים מסידרת הקונצרטים ג' וכל החברים שהיו נפגשים בקונצרטים של ימק"א וכל החברים האחרים מכל מיני מוסיקות קלאסיות אחרות, וגם חברים מהעבודה ושכנים ומישפחה, עם עצום ורב.

יום אחד אבא שלי סבל אותם והקשיב לכל ה„מעכשיו תיזהר," „אל תאכל יותר מלח," „אל תנהג יותר באוטו," „מותר לך לחזור בכלל לעבודה?" „עכשיו תפסיק לדאוג," „אתה מוכרח לעשות דיאטה," „כדאי שתנוח הרבה," „אולי תעברו לגור בקומה נמוכה" וכו' וכו'. למחרת הוא קם מהמיטה, עשה קופסה יפה מקרטון, ובטוש אדום כתב עליה באותיות גדולות: „עצות." הוא מבקש ממני להעביר לכל חבריו לא למסור לו את העצות באופן אישי אלא לכתוב אותן על נייר ולשלשל לקופסה, זאת אומרת, אם הם רוצים שהוא ימשיך לחיות.

סדין אדום

זוכרים שפעם, לפני הרבה שנים, היו לנו סדיני כותנה לבנים וכולנו ישנו עליהם בשלווה? עברו שנים, אף אחד כבר לא ישן בשלווה והסדינים הלבנים פינו את מקומם לסדיני אל־גהץ מצויירים וצבועים בשלל צבעי הקשת. כבר שנים שהסדינים הלבנים האלה תופסים מקום בארון. אין מה לעשות איתם, אבל הלב היהודי לא יתן לזרוק דברים טובים.

כל זה אני מספרת כי ברור לי שבנקיונות הגדולים של לפני הפסח שוב נתקלתם בערמה הגדולה ושוב חשבתם אם אולי, במיקרה, אתם מכירים מישהו עני מאוד כדי לתת לו מתנה. אבל מי מכיר עניים שאין להם סדיני אל־גהץ?

פניתי בתביעה לחברתי אלופת הצבעים (שעליה כבר סיפרתי לכם), שתמצא לי פיתרון. חברתי אמרה לי ללכת לחנות של צבעים ולבקש שפופרת צבע ששמה דקה. מייד קניתי שלוש שפופרות כאלה. קראתי בעיון את ההוראות שעל הנייר, והיום יש לי שני סדינים שחורים, שניים כחולים־כהים ושניים באדום לוהט.

עכשיו הסדינים שלי יכולים להיות מפת שולחן מאוד חגיגית. אפשר לעשות מהם וילון לחדר־הילדים, אפשר להדביק עליהם כמה אפליקציות ולהשתמש בהם ככיסוי מיטה, או אפילו לתפור שני סדינים ולקבל ציפה יפה למיטה. מה עוד אפשר לבקש מכמה סדינים ישנים שכמעט הצהיבו בארון?

תודה לשני הדוקטורים

כבר שנים שלא הייתי חולה. אולי 15 שנה. אני לא יכולה להרשות לעצמי להיות חולה בסתם יום של חול. אנחנו — זאת אומרת הרופאים והמחלה שלי — חיכינו, חיכינו, חיכינו ואז התפרצנו ביחד. וככה, במוצאי־שבת, לקחו אותי לבית־החולים תל־השומר כדי שאיזה רופא־תורן יבדוק אם יש לי בכלל עתיד או שאפשר כבר לחלק את הבגדים שלי.

הרופא הביט עלי טוב־טוב והחליט שמה שיבריא אותי זו איזה מחמאה הגונה. לקח את ידי והחזיק אותה בידו, הסתכל לי ברכות לתוך העיניים ואמר: „תמיד את כל־כך רזה?" איזה רופא, איזה בן־אדם, איזה פסיכולוג — א"א! תודה לך דוקטור, אני לא זוכרת את שמך, היית שיגעון!

אגב, הוא קיבל אותי מייד, כי דוקטור אחר, שהוא חבר של חברים שלי, אמר לו לקבל אותי תיכף. תמיד אמרתי שאם לבן־אדם יש קשרים — פרוטקציה הוא לא צריך.

טבעונות

לכבוד שנת השעלת העולמית החוגגת בכל בית מכובד, הביאו לי מחוג ידידותיי הטבעוניות את תרופת הפלא הזאת:

מגרדים על פומפיה דקה בצל אחד בינוני. את חתיכות הבצל הקטנות זורקים. את מיץ הבצל שנשאר מערבבים עם כפית דבש, נותנים כפית מהמרקחת הזאת לילד המשתעל פעמיים ביום. ניסיתי. הילדים שלי שונאים אותי ואומרים לי מילים גסות ומעליבות — אבל הם לא משתעלים יותר.

דניאלה שמי